

under et saadant Punkt, hvorfor man undertiden maa lade Noget passere, fordi man ikke ved denne Lov overalt kan holde paa den strengeste Korrekthed; men derfor maae vi jo just ønske, at Regjeringen stræber efter den Korrekthed, at Intet, der angaaer noget Nyt i Administrationen, u prøvet faaer en halv Sanktion i Finantsloven. Det er det, jeg ret stærkt har villet fremhæve, at jeg ønsker, at Regjeringen ikke vil, fordi en Sag fortjener Opmærksomhed, modtage Forslag desangaaende, der gaae ud over at henlede Opmærksomheden paa Sagen og indeholde Noget, der ligner en Afgjørelse, og som saa siden kan paaberaabes.

Ministeren for Kongerigets særlige Finantser: Ja, med Hensyn til den sidste Afdeling af den ærebe sidste Talers Foredrag maa jeg atter beklage, at den er kommen frem, uden at Kirke- og Underviisningsministeren er tilstede. Jeg kan kun sige, at det er mig personlig bekendt, at om ogsaa min ærebe Kollega maastee ikke har foranlediget nogen Drøftelse af dette Spørgsmaal om Examinationskommissioner, er det dog et Spørgsmaal, som i meget højt Grad har beskæftiget ham. Hvad der er Grunden til, at han ikke selv har fremsat Forslag derom, er mig ubekendt; men dette er et saa vigtigt Punkt i denne Debat, at denne viftnof ikke nu med Nytte kan forisettes, og jeg skal altsaa atter bede om, at man vil opsætte dette Spørgsmaals Drøftelse til Sagens næste Behandling.

Jeg skal derimod tillade mig et Par Ord med Hensyn til den første Deel af den ærebe sidste Talers Foredrag, saa meget mere som jeg frygter for, at Noget af den Misforstaaelse, som finder Sted med Hensyn til dette Punkt, kan være foranlediget af mig selv. Jeg har sagt, at der her var Tale om en Fortolkning af et Lovsted. Jeg har maastee i denne Henseende, fordi jeg ikke er saa vant til at bruge Lovsproget, udtrykt mig noget mindre nøagtigt, end jeg burde. Jeg har for mit Vedkommende gjort en Forskjel ved Ordet Lovfortolkning, hvorved jeg har tænkt mig det, man sædvanlig kalder authentisk Fortolkning, og et Andet, som i Modsetning dertil vel maa kaldes simpelthen Fortolkning. Jeg har troet, at jeg hver Dag

fortolkede Love, og at Rigsdagen ligeledes hver Dag fortolkede Love. Jeg maa være aldeles enig med den ærebe Landstingsmand i, at det viftnof er en ganske rigtig og fuldkommen antaget Grundsætning, at en authentisk Fortolkning af Love kan ikke gives saaledes incidenter under en Finantslov. Men her er heller ikke Spørgsmaal om en saadan Fortolkning; her er Spørgsmaal om, hvorledes Lovene skal fortolkes i sin Anvendelse paa et særligt foreliggende Tilfælde. Dersom nu den Sag, som der her har været Strid om, forholdt sig som saadanne lignende almindelige Spørgsmaal, saa kunde der viftnof være Grund til, som den ærebe Landstingsmand syntes at have villet foretrække, at man søgte at fremkalde en Dom derom; men jeg maa tilstaae, at jeg, lige indtil Sagen kom til Forhandling i det andet Thing, har været af den fulde Oberbeviisning, at Domstolene ikke vilde give sig af med en Fortolkning af dette Spørgsmaal. Sagen er nemlig den, at i alle de Love, vi have om Sædtillæg, er det udtrykkelig sagt, at tvivlsomme Spørgsmaal om disse Tillæg skulle ikke gøres til Gjenstand for Rettergang. Jeg erindrer ikke nøagtigt, om det ogsaa staaer i den Lov, som her er Tale om, men ialtsald staaer det i alle de andre Love, der handler om den samme Gjenstand, og desuden staaer det, hvad der maastee ogsaa kan have sin Betydning, i en beslægtet Lov, der har gjældt for Monarkiet, om midlertidige Rønningstillæg. Det har, som Følge deraf, bestandig af mig været antaget, at denne Slags Spørgsmaal vilde Domstolene ikke let give sig af med, idet man, selv om det er ubeladt i den Lov, som her handles om, dog i Lovgivningens almindelige Aand vilde finde en tilstrækkelig Tilfendegivelse af, at det ikke havde været Lovgiverens Mening, at slige Spørgsmaal overhovedet skulde afgøres af Domstolene. Jeg vil naturligvis strax indrømme, at jeg kan have feilet heri, men jeg haaber, at de ærebe Medlemmer ville finde, at der dog har været nogen Grund for mig til at formode, at saadanne Spørgsmaal ikke let vilde kunne afgøres ved Domstolene. Nu var Forholdet saaledes, at ifølge Lovene er det Finantsministeren, der skal afgøre Spørgsmaalet, og jeg har gjort mig den bedste Tilid